

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

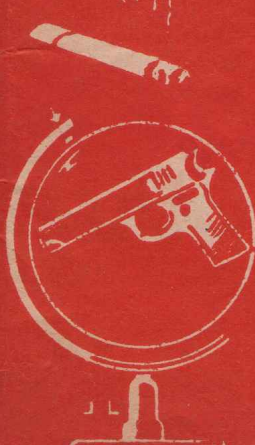
HET LEGER VAN LOPES SILVI

N° 2515

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het leger van Lopes Selvi

HOOFDSTUK I

GRENSPERIKELLEN

In de laatste maanden van het jaar 1930 werden de bewoners van vele kleine steden op de grens van de Verenigde Staten van Noord Amerika en Mexico verontrust door het onbeschaamde optreden van Mexicaanse roversbenden.

Reeds herhaalde malen had de Amerikaanse gezant te Mexico-City op last van zijn regering geprotesteerd tegen deze stand van zaken, maar telkens had hij het antwoord gekregen, dat de Mexicaanse regering er weinig aan kon doen.

Wel beloofde men telkenmale het politietoezicht te zullen verscherpen maar men wist in Washington maar al te goed wat dit betekende.

Er werden voor de vorm een paar dozijn bereden gardes naar de grens gezonden, die, als zij al niet gemene zaak met de bandieten maakten, hun tijd zoek brachten met sigaretten roken en pokeren in de blokhuizen, die hun tot verblijf waren aangewezen.

Niet vergeten mocht worden, dat men in het gebergte al zeer goed bekend moest zijn, wilde men er met vrucht een groot aantal stoutmoedige voor niets terugdeinzende bandieten vervolgen, die van kindsbeen af langs de talloze bergpaden hadden rondgezworven en er volkomen thuis waren.

De Amerikaanse grenswacht deed

wat zij kon om de onguere gasten te beletten de grens over te steken, maar, er zou een groot leger nodig zijn om dit met kans op welslagen te kunnen doen.

De rovers werden niet alleen gedreven door hun zucht naar buit, maar evenzeer door hun onblusbare haat jegens de Gringo's, zoals de Mexicaanse volksklasse de Amerikanen minachtend pleegt te noemen.

Herhaaldelijk werden er vuurgevechten geleverd tussen de Amerikaanse grenswacht en de Mexicaanse bandieten.

Meestentijds kwamen de bandieten onverhoeds opzetten, wanneer de duisternis reeds gevallen was en zij dus minder kans van ontdekking hadden.

Zij verschenen steeds te paard, stegen aan de grens van de stad af, waar de dieren werden achtergelaten en aan de hoede van een paar rotgenoten werden toevertrouwd, en drongen dan te voet, met de revolver in de hand of het geweer in de aanslag de stad binnen, braken de winkeldeuren open en plunderden wat van hun gading was, terwijl de eigenaar met een revolver in bedwang werd gehouden.

Het kwam ook wel voor, dat zij voorbijgangers wier uiterlijk op een zekere welstand duidde, midden op straat aanhielden en van hun eigendommen beroofden.

Voor al het stadje Laredo had veel van deze bandieten te lijden. Het ligt aan de grote spoorlijn welke langs de gehele zuidelijke grens der Verenigde Staten loopt, is door bergen omgeven, en zeer schoon gelegen aan de oever van de Rio Grande del Norte.

In de laatste tijd, vooral na de tweede wereldoorlog, is het stadje een stad geworden, maar destijds was het een kleine plaats, met nauwelijks tienduizend inwoners, een paar hoofdstraten, enige kerken, twee schouwburgen, een vijftal

bioscopen en een aantal winkels.

Er was een politiemacht van ongeveer zestig man, onder bevel van een inspecteur, maar daar de aanradingen voortdurend toenamen, had men vijftig soldaten gezonden, die waren ondergebracht in een daarvoor ontruimd schoolgebouw.

Een paar keer was een afdeling militairen er in geslaagd, enkele bandieten onschadelijk te maken, maar dit scheen de anderen, die de vlucht hadden kunnen nemen, in het geheel niet af te schrikken, want reeds de daaropvolgende nacht keerden zij terug, stoutmoediger dan ooit, doodden drie personen en drongen vier winkels binnen, waar zij geld en levensmiddelen stalen.

De militairen konden natuurlijk niet overal te gelijk zijn, en zeer waarschijnlijk bevonden er zich spionnen in de stad, die aan de rovers een teken gaven wanneer alles veilig was.

Er was een brede straatweg van Laredo langs de rivier naar de Mexicaanse grens. Die weg is thans tot een brede verkeersweg uitgegroeid, uitstekend berijdbaar voor auto's, maar deze werd destijds door de bandieten slechts zelden gebruikt.

Zij steken te paard dwars de bergen over, nu eens hier, dan eens daar, en het was gewaagd hen daar te volgen, want zij legden er zich in hinderlaag en schoten de soldaten, die hen hadden durven achtervolgen, in de duisternis neer om daarop snel te vluchten.

Aldus was de stand van zaken in het begin van de lente in het jaar 1930 en de bandieten schenen hun bedrijvigheid nog aanzienlijk te willen vermeerderen nu de schone dagen waren aangebroken en het gebergte toegankelijker was.

Het was omstreeks vijf uur in de namiddag, toen aan de westelijke hemel, ongeveer ter hoogte van het Mexicaanse stadje Janos, een klein,

zwak glinsterend punt verscheen dat zich met grote snelheid scheen te verplaatsen.

Het was een vliegtuig van bijzondere bouw, die op een hoogte van minstens vierduizend meter het luchtruim doorkliefde, blijkbaar met het doel bij Sierra Blanca de Mexicaanse grens te passeren.

Het toestel was het particuliere vliegtuig van John Raffles, de Grote Onbekende, door hem zelf ontworpen en van aluminium vervaardigd.

De cabine bood ruimte voor zes of zeven personen en kon geheel worden afgesloten.

Op dit ogenblik zaten er echter slechts drie mannen in van wie er een de vliegtuig bestuurd. Die piloot was John Raffles, en naast hem zat zijn trouwe vriend, Charles Brand, jonger dan hij, en met een rond, blozend gelaat.

De derde man, die achter hen was gezeten was iemand van reusachtige lichaamsbouw, namelijk James Henderson, die men te Londen vaak kon zien zitten achter het stuurwiel van een Rolls Royce waarin hij zijn meester Lord William Aberdeen vervoerde, naam waarachter Raffles zich verschool als hij zich in Londen bevond.

Het was geen toeval, dat de vliegtuig, de Sperwer geheten, zich in de late namiddag van die fraaie lentedag boven Mexicaans grondgebied bewoog.

Raffles had ongeveer twaalf dagen geleden Londen verlaten, met een hoeveelheid diamanten, goud en andere kostbaarheden, ter waarde van enige miljoenen aan boord, welke schat hij ging voegen bij zijn andere bezittingen, veilig verborgen op een der eilanden van de Marshallgroep in de Stille Zuidzee.

Op de terugtocht, welke hij over Azië en Europa had willen maken, werd hij door een hevige orkaan overvallen, die hem dwong, op een der zo goed als onbekende eilanden

van de Salomon-Archipel te landen.

Hij had daar met zijn twee metgezellen een zeer gevaarlijk avontuur beleefd, na in handen van menseneters te zijn gevallen, die hem als een soort godheid beschouwden.

Slechts door de schranderheid van Henderson waren de drie mannen aan het gevaar ontsnapt, te worden gedood en door de wilden, die dit eiland bewoonden, te worden geconsumeerd.

Zij hadden met de vliegtuig, nadat de, overigens geringe schade die het toestel geleden had door Henderson hersteld was, de vlucht kunnen nemen en binnen een enkele dag, de Grote of Stille Oceaan in zijn gehele breedte overgestoken.

Raffles had dus zijn plannen gewijzigd en er de voorkeur aan gegeven, over twee oceanen en het smalste gedeelte van Amerika te vliegen inplaats van over de Philippijnen, Indië, Perzië, Klein Azië en Europa.

De vlucht was vlot verlopen en als de luchtreizigers geen honger hadden gehad, zouden zij over niets kunnen klagen.

Er was geen tijd geweest om de voorraad levensmiddelen aan boord van de vliegtuig te vernieuwen, en reeds om twaalf uur in de middag hadden zij het laatste stukje beschuit, en een enkel blikje sardines, het laatste overgeblevene, verorberd. Het zou dus zaak zijn, spoedig te landen teneinde de voorraad levensmiddelen aan te vullen.

De ledematen van de drie luchtreizigers waren ook een weinig verstijfd door het lange zitten in dezelfde houding, en zij zouden niets liever willen, dan weer wat beweging te nemen.

En zo kwam het dat de « Sperwer » zich omstreeks vijf uur in de namiddag als een kleine stip aan de hemel ten Oosten van het Mexicaanse stadje Janos vertoonde.

HOOFDSTUK II

AVERIJ

Raffles, die aan de stuurknuppel zat, liet de machine dalen, tegelijkertijd de koers meer noordelijk houdend, om de grens over te steken, daar hij voornemens was dicht bij Laredo te landen.

Charles Brand had een kijker ter hand genomen, en bracht die nu en dan aan het oog.

Maar ook met het ongewapende oog konden de luchtreizigers genieten van het natuurfereel dat zich onder hen ontrolde.

De vliegmaschine bevond zich hier boven de noordelijke uitlopers van de Sierra Madre, het gebergte dat zich langs de gehele Westkust van Mexico uitstrekt, en zich in Amerika voortzet tot aan het plateau van Colorado.

Hier en daar ontsprongen kleine en grote rivieren die als zilveren linten zich slingerden door de lommerrijke dalen, begroeid met bomen, welke men zowel in de tropen als in de gematigde luchtstreken aantreft.

De bergen verhieven zich hier en daar tot een hoogte van drieduizend meter en het was een betoverend gezicht de met sneeuw bedekte toppen te zien, terwijl de hellingen met heerlijk groene bossen beplant waren.

De vliegmaschine was nu tot ongeveer duizend meter gedaald, want de bergen waren overgegaan in heuvels, ongeveer drie honderd meter hoog, en voor de luchtreizigers strekte zich nu een brede vallei uit.

Op een gegeven ogenblik trok Brand Raffles bij de arm, en wees

hem naar een punt, waar zich een weg door de heuvels slingerde, welke bij Janos begon en de rivieroever volgde.

Over deze weg scheen zich een donkere schaduw voort te bewegen, maar door de kijker had Brand gezien dat het een troep bereden gewapende mannen was die in noordelijke richting voorttrok.

De ruiters droegen allen vilten punthoeden met brede randen, fluwelen wambuizen, waarvan de mouwen met zilvergalon bestikt waren, wijde, lederen broeken, waarvan de naden bestikt waren met een reep schapenvel, terwijl zij even onder de knie gespleten waren en aldus een driehoek vormden, met rode zijde opgevuld. Zij hadden buitengewoon grote sporen aan de lage schoenen, die in fraai bewerkte stijgbeugels rustten.

De tuigen der paarden waren met kleine koperen plaatjes en koperen spijkerknoppen versierd, evenals de hoge zadels.

Hun gelaat was gebruind door een langdurig verblijf in de buitenlucht, en zij zaten te paard alsof zij met hun rijdier waren vergroeid.

Raffles beduidde Brand dat hij moest overnemen en bracht op zijn beurt de kijker voor het oog.

De ruiters hadden onder het rijden allen het hoofd gewend, want zij hadden het motorgeronk gehoord en keken nu nieuwsgierig naar de vliegmaschine, die vlak boven hen vloog.

Raffles liet de kijker zakken en zei:

— Het zijn Mexicaanse rovers of smokkelaars.

— Maar zij zijn op weg naar de Amerikaanse grens! riep Brand.

— Dat is volstrekt niets bijzonders. Zij ondernemen keer op keer strooptochten. Je bent natuurlijk op de hoogte van de eeuwigdurende vijandschap tussen de Amerikanen en de Mexicanen, en wel vooral in de grensstreken. Er is maar een kleinigheid toe nodig om de vonk in het kruit te brengen, als de tegenstanders elkander ontmoeten en dan spreekt dadelijk de revolver een woordje mee of het grote jachtmes.

— Zouden wij dan niet beter doen, die troep te vermijden?

— Wij hebben niets met hen te maken — wij houden op Fort Thorn aan — en als zij daar soms ook heen willen, zullen wij er toch in ieder geval wel een paar uur eerder zijn.

Het zou echter anders gaan, dan Raffles gemeend had!

Ongeveer een kwartier later, juist toen de Amerikaanse grens gepasseerd was en het toestel weer aanzienlijk had moeten stijgen om de hoge bergen te ontwijken, die zich op zijn weg bevonden, bemerkte Raffles, dat de motor onregelmatiger begon te lopen, en soms scheen het alsof de machine eensklaps een korte stoot kreeg.

Henderson had het ook dadelijk gemerkt en zocht ongerust naar de oorzaak van deze storing.

Terwijl Raffles de machine dadelijk zover mogelijk liet dalen, lichtte Henderson de kap, welke de elektrische machine afsloot, en het duurde niet lang of hij had de oorzaak van de onregelmatigheid ontdekt: een kamwiel was een weinig ontzet, en daardoor was langzamerhand een deel van de tanden afgeknapt.

Bovendien bestond het gevaar, dat de andere tanden ook zouden afbreken, en dan zouden de gevolgen wel eens zeer ernstig kunnen

zijn.

Nu bevond zich in de kist met reservedelen, die achter in het toestel stond, zeker wel een kamwiel, dat op de hoofdas paste, maar om dat aan te brengen, zou de machine moeten worden stopgezet.

Er was dus niets aan te doen; de luchtreizigers zouden moeten landen, ten einde het ongeval aan de motor te herstellen.

Brand begreep, dat de hevige storm, die een paar dagen geleden de vliegmaschine in de Stille Zuidzee had overvallen, ontzettend veel van het weerstandsvermogen van het toestel gevegd had en zeer waarschijnlijk een der assen een weinig verbogen had, zodat de kamwielen niet meer zuiver spoorden en, door het wringen, enige tanden verloren hadden.

Hij deelde Raffles zijn bevindingen mede en deze, dadelijk de ernst van het geval inziende, keek aanstonds naar een goede landingsplaats uit, hetgeen verre van gemakkelijk was in dit bergachtig terrein.

Ten slotte vond hij toch een smalle vallei, te midden der heuvels gelegen, en die met prairiegras was begroeid.

Raffles zette de motor af en de Sperwer daalde in vol plané omhoog, raakte met de wielen even de bodem, verhief zich opnieuw een paar meters, als om een gunstige plek uit te kiezen, en schoof toen over de grond om een twintig meters verder stil te staan.

De inzittenden verlieten het toestel om het ongeval grondig te onderzoeken.

Henderson bleek goed te hebben gezien — een korte as was een weinig verbogen, en het kamwiel aan het einde dier as had meer dan de helft der tanden verloren.

Als het ongeluk boven de zee ware gebeurd, zouden de mannen jammerlijk hebben moeten omkomen, als er niet toevallig een schip in

de nabijheid was geweest.

Gelukkig was er een as zowel als de nodige kamwielen in de reparatiekist en Henderson maakte zich aanstonds gereed, de gebroken delen te vervangen.

— Hoe lang zou de reparatie ongeveer moeten duren, James? vroeg Raffles.

— Minstens een paar uren, mylord, gaf de reus ten antwoord. Het is een heel secuur werkje de as weer goed te richten en ik weet niet zeker, of alles reeds pasklaar is. Er zal misschien gevijld moeten worden.

— Nu, doe je best. De plek hier is allesbehalve gunstig, maar wij hadden geen keus. Mijnheer Brand en ik zullen intussen eens gaan kijken, of er hier in de buurt niet een goed stuk wild is te vinden, want onze magen beginnen geducht te rammelen en die van jouw ongetwijfeld ook. Kan je het zonder ons stellen?

— Ik kan in ieder geval vast beginnen met het demonteren van de as, mylord.

— Goed. Het is nu nog klaarlichte dag, maar in geval van onraad geef je ons een sein door een schot te lossen.

— Ik zal er om denken, mylord, antwoordde Henderson. Bestaat er kans dat ik bezoek krijg van een of ander verscheurend dier?

— Er zijn hier wel hollenberen, maar zij vallen de mens niet aan, of zij moeten in gevaar verkeren. Ik vrees meer voor het verscheurend dier, dat mens heet.

— Zouden wij werkelijk aan een aanval van Mexicanen kunnen blootstaan, Edward? vroeg Brand. Wij zijn toch geen Amerikanen?

— In de eerste plaats kunnen ze dat aan je neus niet zien, en ook zullen de bandieten, die deze streken onveilig maken, er zich wel bitter weinig van aantrekken of zij met Amerikanen dan wel met Engelsen te doen hebben.

— Wat moet ik doen, mylord, in geval ik werkelijk bezoek van die lieden krijg?

— Het beste zou in dit geval zijn, geen tegenstand te bieden en liever te trachten tijd te winnen, tot wij een woordje zouden komen meespreken. Voor alle zekerheid echter zullen mijnheer Brand en ik ons niet ver uit de buurt verwijderen. Wij moeten in ieder geval iets te eten hebben en daar er heinde en ver geen steden of dorpen zijn, blijft ons geen ander middel over dan jacht op een stuk wild te maken.

De twee vrienden schouderden hun geweer, voorzagen zich van patronen, vergewisten zich, dat ook hun revolvers geladen waren, en begaven zich op weg.

Ofschoon het nog volop dag was, kon men in het dal de zon reeds niet meer zien.

De twee vrienden stapten stevig door, want zij wilden Henderson liefst zo kort mogelijk alleen laten.

Nu en dan vloog een koppel kornoenders uit het struikgewas op, maar steeds op zulk een afstand, dat het nutteloos kruit verspillen zou zijn, door te willen trachten de vogels te raken.

Na een twintigtal minuten te hebben gelopen, hadden zij het geluk een bergantilope te schieten, waarvan het vlees zeer smakelijk is, en een paar minuten later legde Raffles met één enkel schot hagel een koppel parelhoenders neer.

Met deze jachtbuit beladen, aanvaardden de twee vrienden snel de terugweg.

Verdwalen konden zij niet, want zij hadden steeds het smalle dal in dezelfde richting gevolgd.

Het duurde dan ook niet lang, of zij zagen in de verte de vliegmaschine staan, die door Henderson onder handen was genomen.

De schaduwen van de avond begonnen het dal te vullen.

Over een half uur zou de zon

geheel zijn verdwenen, en de twee vrienden verhaastten hun stappen, daar zij zo spoedig mogelijk wilden vertrekken, omdat het gevaarlijk kon zijn op deze plek de nacht door te brengen.

Zij versnelden daarom hun schreden nog meer en hadden binnen tien minuten de vliegmaschine weer bereikt.

Henderson was nog altijd druk bezig, zijn geweer onder bereik van zijn hand.

Hij keek verheugd op, toen hij Raffles en Brand zag naderen en riep uit:

— Welkom, mylord en mijnheer Brand! Hebt gij een goede jacht gehad?

Als enig antwoord tilde Brand de antilope omhoog, terwijl Raffles zijn hoenders toonde.

— Dat ziet er goed uit, mylord! riep de reus. Dat zal er ingaan als gesneden koek.

— Dat zullen wij aanstonds wel eens bewijzen, James, antwoordde Raffles. Ik zal je nu even helpen, terwijl mijnheer Brand die hoenders gaat braden in de elektrische oven van onze vliegmaschine, die gelukkig niets geleden heeft, anders zouden wij verplicht zijn geweest een vuur aan te maken, en dat wil ik liever vermijden. Hoe staat het met het werk?

— Ik heb de as wat moeten bijvijlen, mylord.

— Past het tandwiel?

— Ook niet geheel en al! De as is een tiende millimeter te dik.

— Dan zal ik je eens gauw helpen.

Raffles begon met groot geduld

de as aan een der uiteinden af te schuren.

Henderson vijlde een spie op het kleine aambeeld, hetwelk de vliegmaschine steeds medevoerde, terwijl Brand de hoenders begon te plukken.

De schemering viel nu snel en het werd reeds moeilijk de voorwerpen op enige afstand te herkennen.

Het werk was inmiddels zijn voltooiing genaderd.

De as was geheel bijgeslepen, het kamwiel paste er nu juist om en werd met een spie vastgezet.

Daarop begon het monteren in de machine, hetgeen met de uiterste zorg moest geschieden.

Toen zij hiermede klaar waren liet Raffles de motor even lopen. De reparatie was goed geslaagd.

De hoenders waren intussen heerlijk gebraden en zonder plichtplegingen sneden zij in het halfdonker en met hun jachtmessen enige bouten af, die zij smakelijk afkloven.

Het was wel een betrekkelijk eenvoudige maaltijd, daar men het alleen met de vogels moest doen, maar in ieder geval leverden zij een voortreffelijk voedsel op en dat was de hoofdzaak voor mannen, die in negen uren niets gegeten hadden.

Zij waren echter nog niet half klaar, toen hun maaltijd op een enigszins ongewone wijze werd gestoord; er knalde namelijk een schot en een kogel gierde over de hoofden der mannen, die zich half dood schrokken, omdat zij in het halfdonker niets gezien of gehoord hadden, dat op een vijandelijke aanval duidde.

HOOFDSTUK III

EEN FORTUINLIJKE LANDING

De drie mannen lieten hun maaltijd in de steek, sprongen op en grepen hun geweren.

Zij wisten echter niet vanwaar het schot was gelost maar te oordelen naar het geluid, moest de schutter zich juist tegenover de mannen hebben bevonden.

Nog voor zij dit hadden uitgeemaakt, klonk er een tweede schot en ditmaal schampte de kogel Henderson licht aan de arm en nam een stukje van zijn mouw mee.

Hij slaakte een kreet van woede en riep:

— Mylord, moet ik het toelaten, dat die kerels mijn kostelijke kleren aan flarden schieten?

— Je mag ze, wat mij betreft, gerust van hetzelfde laken een pak geven, James, zei Raffles, als ik maar wist waar zich de schurken ophouden.

Hij had dit nauwelijks gezegd of er vielen drie schoten snel achter elkander zodat de toestand nu uiterst gevaarlijk werd.

Maar Brand had tenminste gezien vanwaar de schoten kwamen.

Zij werden gelost door mannen die zich achter een klein bos, ongeveer halverwege de vlakte, verdekt hadden opgesteld.

Hij bracht snel zijn geweer aan de schouder en vuurde, hoewel hij niemand kon onderscheiden.

Maar het schot bleek doel te hebben getroffen want er klonk een rauwe kreet gevolgd door een knetterende vloek.

De drie mannen hadden zich direct plat voorover geworpen en dit bleek een goede maatregel te zijn, want een seconde later gierden er

weer vier, zes kogels over hun hoofden.

— Zouden wij maar niet liever vertrekken, mylord? gaf Henderson in overweging.

Ondanks de ernst van de toestand liet Raffles een kort lachje horen en antwoordde:

— Ik verlang niets liever, James.

Maar ik zie er alleen de mogelijkheid niet goed van in.

— Mij dunkt, dat wij het toch moeten proberen! riep Brand uit. Beter alles te wagen, dan hier een voor een te worden neergelegd door bandieten, die wij niet eens kunnen zien.

Het laatste gedeelte van de zinging half verloren in een nieuwe losbranding uit de richting van het bosje.

Het was duidelijk, dat er daarginds minstens een stuk of tien bandieten verscholen moesten zijn.

Waarschijnlijk hadden de schoten, welke Raffles en Brand een half uur geleden gelost hadden, hun aandacht getrokken en de vliegma- chine moest hun al een zeer be- grenswaardige buit toeschijnen.

Raffles en Brand hadden hun ge- weren opnieuw geladen en vuurden terug — en weer klonken er vloek- en bewijze dat de kogels doel getroffen hadden.

Toch moest de toestand op den duur onhoudbaar worden.

De rovers konden ieder ogenblik een uitval doen of, begunstigd door de duisternis, naderbij sluipen, om de vreemdelingen te overvallen.

Henderson wees nu voor zich uit en fluisterde:

— Daarginds, mylord.

— Wat is er, James? vroeg Brand ongerust.

— Daar komen er nog meer aan. Zij sluipen op de knieën door het gras en richten zich naar het bosje, om zich bij hun rotgenoten te gaan voegen.

Henderson had maar al te goed gezien; een paar dozijn bandieten kropen op hun buik door de vlakke, om zo weinig mogelijk doelwit voor de geweren van de tegenpartij op te leveren en wilden zich blijkbaar naar het bosje begeven, waar zich reeds een aantal hunner kameraden bevond.

Henderson hief zijn geweer op, mikte zorgvuldig en drukte af.

Een der rovers sprong met een hesen kreet op, strekte de armen ten hemel en plofte toen voorover.

De kogel had hem de hersens doorboord.

Maar de overigen wisten veilig het bosje te bereiken en begonnen vandaar verwoed te vuren.

Zij spaarden de munitie niet en de kogels hagelden rondom de drie mannen neer, sloegen in de bodem of begroeven zich met een doffe klap, die klonk als een zweepslag, in het hout der boomstammen.

— Wij moeten hier weg, het kost wat het kost! liet nu de vastberaden stem van Raffles zich horen. Wij worden neergeknald als dollen honden als wij hier blijven.

— Misschien is het wel de bende, welke wij een paar uren geleden op de straatweg hebben gezien, mylord, meende Henderson.

— Dat is niet onmogelijk, James, zei Raffles. Zij waren te paard en kunnen in vier uren een grote afstand hebben afgelegd. Hoe het zij, wij moeten trachten in de vliegma- chine te komen, voor wij worden omsingeld.

De drie mannen waren ongeveer vijf meter van de vliegma- chine verwijderd, en moesten dus eerst deze afstand ongedeerd zien af te leggen.

Door plat op hun buik over de grond te kruipen, trachtten zij zich

zo onzichtbaar mogelijk te maken.

Aldus kwamen zij onder de schroef, terwijl de vijand nog niets van deze manoeuvre scheen te hebben gezien.

— Als ik nu zeg: Vooruit!, fluis- terde Raffles, dan staan wij allen tegelijk op en klimmen aan boord. Het moet worden gewaagd.

— Onze vliegma- chine zal er lelijk aan toe zijn, meende Brand. Wie weet, hoeveel kogels het casco ge- troffen hebben.

— In 's hemels naam. Dat zul- len wij later wel zien! riep Raffles. Vooruit!

Op dit woord sprongen de drie mannen tegelijkertijd op en hesen zich zo snel mogelijk aan boord.

Ondanks de snel vallende duister- nis scheen de beweging gezien te zijn en dadelijk kraakten opnieuw de schoten.

Enige kogels troffen de vliegma- chine en sloegen gaten in het alu- minium, waar zij doorheen gingen als door een blad papier.

Maar gelukkig konden de man- nen alle drie naar binnen klimmen zonder dat een hunner getroffen werd en dadelijk haalde Brand de hefboom over.

Het was een gevaarlijke onderne- ming op dit onbekende terrein op te stijgen en vooral, nu de donkerte hand over hand toenam, maar zij begrepen dat het gewaagd moest worden, daar zij hier anders onher- roepelijk de dood zouden vinden.

De Mexicaanse bandieten kenden hier de streek op hun duimpje en het zou hun gemakkelijk vallen, de drie reizigers te omsingelen.

Het bleek aldaar dat de rovers hiermede reeds een begin hadden gemaakt, want juist had de Sperwer zich in beweging gezet, hetgeen noodgedwongen in de richting van het bosje moest gebeuren, toen met woeste kreten een stuk of tien man- nen op nauwelijks enige meters achter de vliegma- chine kwamen op- duiken, die blijkbaar hun omtrek- kende beweging hadden voltooid en

op het punt hadden gestaan, zich op de vluchtende reizigers te werpen.

De Sperwer bevond zich dus nu tussen twee vuren, maar gelukkig werkte de motor voortreffelijk en de schroef begon hoe langer hoe sneller te draaien.

De tien rovers, vrezende dat een kostbare buit hen zou ontgaan, kwamen met de revolver in de vuist toesnellen en trachtten de machine te omringen, die gaandeweg vaart kreeg op de ongelijke bodem.

Een der aanvallers was zo onvoorzichtig voor de machine te willen lopen; de schroef trof hem en scheidde zijn hoofd van de romp als een guillotinemes.

Terwijl het toestel steeds groter vaart kreeg, vuurden de inzittenden op de bandieten, die ruggelings ter aarde stortten.

Maar ook de bandieten in het bosje hadden hun schuilplaats verlaten en kwamen aanstormen.

Zij waren echter een weinig te laat, want juist verhief de vlieg-machine zich van de grond en Raffles trok het toestel steil omhoog.

Maar nog waren de luchtreizigers niet veilig.

Op een hoogte van bijna tweeduizend meter wendde Brand bij toeval het hoofd om en keek in de loop van een revolver. Hij begreep meteen wat er gebeurd was.

Een van de rovers had zich op het laatste ogenblik aan de machine vastgeklampt en was ongezien aan boord gekomen.

Als Brand niet door een soort instinct gedreven, het hoofd had omgewend, dan zou het nu misschien reeds met Henderson, op wie het wapen gericht was, gedaan zijn.

Hij sloeg de revolver bliksemsnel opzij, juist op het ogenblik dat de rover de trekker overhaalde.

De kogel floot Henderson langs het hoofd en drong door een der stijlen, die de vleugels steunden.

De bandiet kreeg echter geen gelegenheid om zijn revolver nogmaals af te schieten, het was het

laatste schot van zijn leven geweest.

Charles Brand had zijn eigen revolver getrokken en vuurde.

De rover slaakte een rauwe kreet en hij zakte morsdood ineen. Zonder aarzeling schoven Henderson en Brand hem naar buiten en hij viel van een hoogte van bijna drieduizend meter neer.

Nu zij zich aldus van hun vijanden bevrijd hadden, konden de vrienden verlicht adem halen.

Henderson wendde zich glimlachend tot Brand en zei:

— Ik ben wel eens meer in een maaltijd gestoord, mijnheer Brand, maar nog nooit op deze wijze.

— Neen, ik ook niet, zei Brand. Enfin, we hebben tenminste iets in onze maag, en zullen in de eerste de beste Amerikaanse stad onze schade wel kunnen inhalen.

Dit scheen ook het voornemen van Raffles te zijn, want hij zette in snelle vaart koers naar het stadje Laredo hetwelk overigens in zijn route lag.

Reeds na tien minuten zagen zij de lichten van deze stad opdoemen.

Raffles liet de vlieg-machine aanstonds dalen en zocht naar een geschikte landingsplaats, hetgeen bij de heersende duisternis moeilijk genoeg was.

Tenslotte ontdekte hij een met prairiegras begroeide vlakte en daar hij geen obstakels zag besloot hij hier te landen.

Hij sprong als het ware over een farm heen en landde aan het begin van de grasvlakte.

De bewoners van de hoeve hadden natuurlijk het motorgeronk gehoord en kwamen nieuwsgierig toesnellen.

In deze uithoek van Amerika was een vlieg-machine nog een zeldzaam verschijnsel.

De mensen keken ten minste hun ogen uit en konden aanvankelijk geen woord uitbrengen.

Nadat de eerste schrik bedaard was kwamen de vragen los, die Raffles en zijn beide metgezellen

bedwaard over zich heen lieten gaan.

Nadat het toestel even geïnspecteerd was om te zien of het geen schade had opgelopen nam Raffles het woord en zei, terwijl hij zich tot de oude farmer wendde:

— Het spijt mij als ik U en uw huisgenoten heb laten schrikken door zo dicht bij uw huis te landen, maar het ging helaas niet anders. Ik wil u trouwens de schade die ik mocht hebben aangericht, gaarne vergoeden.

— Er is een vliegterrein op een paar uur sporen hier vandaan, mijnheer, zei een der mannen, die in de uniform van een soldaat der grenswacht gekleed was en een zoon van de farmer bleek te zijn.

— Dat is zeer geschikt voor degenen die daarmee bekend zijn, zei Raffles glimlachend maar men heeft daar weinig aan als men niet met het bestaan van dat vliegveld bekend en het donker is.

De vrouw van de farmer, een fris uitziend, pront wijfje, sprak Raffles aan en zei:

— Dat herinnert mij er aan, dat gij en uw metgezellen wel vermoeid en hongerig zult zijn. Als gij een eenvoudige maaltijd voor lief wilt nemen, kom dan binnen bij ons uitrusten.

— Dat is een vriendelijk aanbod, zei Raffles, waar wij gaarne gebruik van willen maken, maar

slechts korte tijd, want wij moeten dadelijk naar de stad. Ligt Laredo hier nog ver vandaan?

— Hoogstens een kwartier met de tentwagen, mijnheer.

— Dan zou ik u wel willen verzoeken mij daarmee even naar Laredo te brengen, want ik wilde gaarne met de plaatselijke commandant spreken, wanneer die er ten minste is, zo vervolgde Raffles terwijl hij zich tot de grenssoldaat wendde.

— Er is op het ogenblik een inspecteur der plaatselijke politie en een kapitein, twee luitenanten en vijftig man uit het fort Thorn, mijnheer, antwoordde de jongeman.

— Gij behoort zeker bij die troepen? vroeg Brand.

— Ja, mijnheer, en ik heb vanavond met nog twee kameraden nachtpermissie. Meer krijgen er nooit tegelijkertijd verlof, want het krioelt hier in de buurt van bandieten van over de grenzen.

— Daar weet ik van mee te praten, zei Raffles kalm, want wij zijn zoëven aan hun handen ontsnapt en ik wilde mij juist naar uw commandant begeven om hem mede te delen dat hij waarschijnlijk nog deze nacht bezoek krijgt van ongeveer tachtig bandieten van wie mijn reisgezellen en ik met een stuk of tien hebben afgerekend.

HOOFDSTUK IV

VOORBEREIDING TOT EEN WARME ONTVANGST

Raffles had dit kalm en glimlachend gezegd, maar zijn woorden veroorzaakten toch wel enige consternatie.

— Gij hebt mij zoëven aangeboden even bij u uit te rusten, aldus

ging hij door; wij willen daar gaarne gebruik van maken en zullen u onderwijl mededelen wat ons overgekomen is. Als gij ons voor geld en goede woorden iets te eten kunt geven, dan zullen wij dat we-

ten te waarden, want de bandieten hebben ons juist overvallen toen wij nauwelijks iets gegeten hadden, en wij waren toen zeer hongerig, daar wij onze voorraad leeftocht door een noodlottige omstandigheid onderweg verloren hadden.

— Kom dan maar direct mee, riep de boerin uit, terwijl zij Raffles zacht bij de mouw trok, maar van betaling wil ik niets horen.

— Dan maak ik van harte gaarne van uwe uitnodiging gebruik, zei Raffles. Wij hebben nog wel een paar uren tijd, want die bandieten kunnen onmogelijk vóór twee uur in de nacht hier zijn en het is nu nog geen tien uur. Maar voor wij naar binnen gaan zou ik gaarne willen weten of wij de vliegmaschine hier onderdak kunnen brengen.

— Daarginds, dicht bij de hoeve, antwoordde de farmer, heb ik een grote schuur, bestemd om er hooi en stro in te bewaren, deze staat nu leeg, maar ik weet niet of er ruimte genoeg zal zijn, maar gij kunt het proberen.

Geholpen door de jonge soldaat werd de vliegmaschine naar de schuur gerold.

De deuren bleken echter te smal te zijn en de aluminium vleugels moesten dus worden afgenomen, — een werkje dat niet langer dan tien minuten duurde.

Nu vond de machine gemakkelijk plaats in de schuur en de vleugels werden tegen de wanden geplaatst.

Terwijl allen zich naar de hoeve begaven, vroeg Raffles:

— Zeg mij eens, moeten reizigers die van de grens komen, uw hoeve passeren als zij naar Laredo trekken?

— Neen, mijnheer, dit huis ligt niet op de route.

— Zoveel te beter, zei Raffles, dan zullen wij nu eens zien, hoe uw huis ingericht is. Maar gij hebt mij nog niet eens uw naam genoemd.

— Mijn naam is Peter Hooper,

dat is mijn vrouw en dat is mijn oudste jongen, die bij de grenswacht, maar anders gewoonlijk op het fort Thorn in garnizoen is.

De boer wachtte even en keek Raffles vragend aan, alsof hij verwachtte, nu ook diens naam te horen; maar Raffles volstond met te zeggen:

— Wij komen uit Canada en waren voornemens dwars over Amerika, Mexico en de Staten van Zuid Amerika naar Vuurland te vliegen. Wij moesten, toen wij juist even over de grens waren, een noodlanding maken, omdat er iets aan onze machine haperde en nauwelijks hadden wij de schade hersteld, of wij werden door rovers overvallen. Toen de duisternis reeds inviel hadden zij zich in hinderlaag gelegd en waren waarschijnlijk onze tegenwoordigheid te weten gekomen door onze schoten, toen wij op een stuk wild jaagden voor ons middagmaal.

Dit verhaal klonk volkomen geloofwaardig en er was dan ook niemand, die er maar een ogenblik aan twijfelde, of die iets naders wilde weten wat betreft de naam van de luchtreizigers.

Zij veronderstelden waarschijnlijk, dat hun gasten Canadese sportmen waren, die van dit moderne vervoermiddel gebruik maakten.

Het zestal had nu het huis bereikt en werd naar de ruime, gezellige huiskamer gebracht, waar nog een ouderwetse petroleumlamp brandde en waar de tafel reeds voor het avondmaal gedekt stond.

Er werd brood, zelf bereide boter, vette kaas en honig voor de hongerige reizigers neergezet, benevens een kroes schuimend bier en terwijl zij zich aan deze eenvoudige maaltijd te goed deden, vertelden zij wat hun in het grensgebergte wedervaren was.

Jim Hooper, de zoon van de farmer, had aandachtig toegeluisterd en moest nu en dan een vloek smoren.

— Als gij het goed vindt, mijnheer, riep hij uit, zal ik-u naar mijn kapitein vergezellen, want nu ik alles van u vernomen heb, kan ik natuurlijk niet langer hier blijven, een zo grote troep van wel tachtig bandieten is hier nog nooit verschenen en ons geheel garnizoen zal nodig zijn om hun het hoofd te bieden en hun te verdrijven. Als we dat ontuig konden uitroeien, dan zouden de betrekkingen tussen onze beide landen zeker heel wat beter worden.

Raffles en zijn metgezellen hadden nu hun honger gestild en maakten zich gereed om met Jim Hooper naar Laredo te vertrekken.

De oude farmer was zelf zijn paard voor het rijtuig gaan spannen, een eigenaardig gevormd voertuig, op vier dunne, hoge wielen, dat juist vier personen kon bevatten.

Het was bespannen met een sterke ruïn en stond nu te wachten voor het lage hek, hetwelk het erf afsloot van de grintweg die naar de stad voerde.

Raffles, Brand en Henderson namen afscheid van hun vriendelijke gastvrouw en van de oude farmer die hij had moeten beloven, de nacht op de hoeve door te brengen zodra het gevaar was geweken.

De drie mannen namen hun geweren en munitie mee daar zij van plan waren hun diensten aan de kapitein aan te bieden.

Zij namen in het wagentje plaats, door de Amerikanen «Spin» genoemd. Jim Hooper greep de teugels, wuifde zijn ouders die hem op de drempel van de deur bleven nakijken nog eens toe, waarna men vertrok.

Bij de nadering van Laredo zagen de drie Engelsen, dat men daar althans met de tijd was meegegaan want de straatlantaarns hadden electrisch licht.

Het was ongeveer half twaalf in de nacht, toen men voor een tamelijk groot huis op het marktplein

arriveerde; het schoolgebouw, hetwelk was ontruimd om er de versterking van de grenswacht in te legeren.

Voor zij uitstapten vroeg Raffles aan Jim Hooper:

— Zeg mij eens, waarde heer, op welke wijze wordt deze stad eigenlijk bewaakt? Zijn nu alle soldaten daarbinnen in die school?

— O neen, mijnheer, antwoordde de jongeman, wij zullen daar hoogstens dertig man voor aflossing aantreffen, de anderen zijn op patrouille door de stad, bij groepjes van tien, of zij zijn gelegerd op de voornaamste wegen die uit de stad naar het gebergte voeren. En dan is er nog de gewone politiemacht.

— Heel goed. En de kapitein?

— Die is meestal hier. Maar zodra er gevaar dreigt, stelt hij zich natuurlijk aan het hoofd van zijn afdeling. Ik moet er echter bij zeggen dat wij ons de laatste dagen tamelijk gerust voelden, daar de bandieten er in een week niet zijn geweest; wij geloofden eigenlijk dat zij hun strooptochten hadden gestaakt en meenden reeds dat wij wel weer naar ons garnizoen zouden worden teruggezonden.

De vier mannen waren nu uit het wagentje gestapt en Jim Hooper bond het paard vast aan de paal, die voor het huis van de postmeester stond, vlak naast de school.

Voor de deur van het schoolgebouw liep een schildwacht op en neer, met het geweer op de schouder, die toen Hooper met de drie vreemdelingen op de deur toetrad riep:

— Halt! Wat moet dat, Jim?

— Aanstonds de kapitein spreken. Jack, over een ernstig geval. Er dreigt gevaar aan de grens. Deze reizigers hebben juist een avontuur met Mexicaanse bandieten beleefd. Er zijn er een kleine tachtig in de buurt, die het waarschijnlijk op de stad voorzien hebben.

— Wacht dan hier even, zei de schildwacht, dan zal ik een van de

mannen in het wachtlokaal naar de kapitein sturen.

Hij verdween in de halve duisternis van de gang en keerde een paar minuten later terug met de boodschap dat een der wachtposten binnen het gebouw de kapitein was gaan waarschuwen.

Er verliepen nog vijf minuten en toen verscheen een soldaat in de deuropening, die Jim en zijn metgezellen wenkte.

De vier mannen traden binnen en volgden de soldaat naar een kamer op de bovenverdieping van het schoolgebouw, waar zij de kapitein, Burner geheten, vonden, een man met een energiek, donker gebruind gelaat, en doordringende ogen onder borstelige wenkbrauwen.

Op een kleine tafel stonden de overblijfselen van de avondmaaltijd, en de kapitein had enige papieren in de hand, welke hij blijkbaar zoeven had doorgelezen.

Hij legde ze neer toen hij de bezoekers zag binnentreden en stond op, om hen tegemoet te gaan.

Met de handen in de zijden gesteund, keek hij hen een ogenblik onderzoekend aan, terwijl Jim Hooper bescheiden bij de deur was blijven staan.

Kapitein Burner wendde zich tot Raffles, die hij blijkbaar als de hoofdpersoon van het kleine gezelschap beschouwde en zei, met een diepe, sonore stem:

— Een mijner manschappen heeft mij zojuist gerapporteerd dat gij ons bericht komt brengen over de mogelijke komst, deze nacht, van een aantal Mexicaanse bandieten. Klopt dat, mijnheer?

— Zo is het, kapitein, antwoordde Raffles, en opnieuw vertelde hij uitvoerig hetgeen hem en zijn metgezellen wedervaren was in het gebirge op een tiental mijlen van de grens.

Kapitein Burner, die aandachtig geluisterd had, keek een ogenblik met gefronste wenkbrauwen voor zich uit en zei toen:

— Wij zijn u grote dank verschuldigd voor uwe mededelingen, mijnheer...

Hij keek op en keek Raffles vragend aan.

— Lord Palmhurst, zei Raffles rustig als antwoord op deze onuitgesproken vraag.

— Deze beide heren?

— De een is mijn secretaris, de ander mijn chauffeur.

— Wel, mylord, ik kan slechts herhalen, dat wij u dankbaar zijn voor uw inlichtingen. Ik hoop in staat te zijn de bandieten een warme ontvangst te bereiden. Zij zullen zeker wel spoedig hier zijn.

— Het zal zeker nog wel een paar uur duren, kapitein, hernam Raffles glimlachend.

— Wat zegt gij? riep kapitein Burner verbaasd uit. Gij kunt de bandieten toch onmogelijk zo lang vooruit zijn?

— Toch wel. Wij reizen per vlieg-machine.

— O, dat verklaart alles. In ieder geval zal ik toch maar direct mijn maatregelen nemen. Nog nooit zijn de rovers in zulk groot getal gekomen en om de waarheid te zeggen, hebben wij daar in het geheel niet op gerekend. Wij zullen echter doen wat wij kunnen.

— Ik hoop, kapitein, dat gij ons wel zult willen toestaan, u daarbij behulpzaam te zijn, zei Raffles. Wij zijn alle drie goed gewapend en hebben nog een appeltje te schillen met de bandieten.

— Ik neem uw hulp dan ook van harte gaarne aan, mylord, zei kapitein Burner, terwijl hij Raffles de hand toestak. Ik zal nu de bewoners aanstonds laten waarschuwen, opdat zij op hun hoede zijn, en dan zal ik order geven dat de soldaten en de politie op verschillende punten in hinderlaag kunnen worden gelegd. Wij zullen hen onder alle omstandigheden het hoofd moeten kunnen bieden. Beter, dat onze maatregelen overbodig blijken, dan dat wij onverhoeds zouden worden

overvallen. Ik zie dat gij uw wapens bij u hebt. Als gij hier op mijn terugkomst wilt wachten, zal ik mijn instructies geven en het zal mij dan een genoegen zijn, in uw gezelschap de bandieten te mogen verwelkomen, op een wijze die hun zal heugen.

— Accoord, kapitein.

De kapitein gespte zijn sabel en revolvertas om, die onder het bereik van zijn hand op tafel hadden gelegen en wendde zich naar de deur. Hij vertrok en Hooper volgde hem.

De drie mannen bleven alleen.

HOOFDSTUK V

HET GEVECHT MET DE BANDIETEN

Er verstreek bijna een uur voor kapitein Burner terugkeerde.

Zijn gelaat had een ernstige, maar vastberaden uitdrukking.

— Het spijt mij, zei hij, dat ik U langer alleen moest laten, dan in mijn bedoeling lag, mijne heren, ofschoon ik mij zoveel mogelijk heb gehaast. Laredo heeft niet zoveel inwoners, maar de stad is ver uiteen gebouwd, op de moderne Amerikaanse wijze en het duurde lang eer ik alle wachtposten had uitgezet.

— Verontschuldig u niet, kapitein, zei Raffles. Wij begrijpen heel goed dat het niet zo gemakkelijk is, een stad als deze met een betrekkelijk klein garnizoen in staat van verdediging te brengen.

— Zo is het, mylord. Ik vrees dat er veel bloed zal vloeien, als gij U dus zoudt willen terugtrekken kunt gij dat gerust doen. Alles wel beschouwd, hebben wij niet het minste recht, u in zulk een gevaarvolle onderneming te betrekken. Gij hebt meer dan uw plicht gedaan door ons te komen waarschuwen.

— Het zou een teleurstelling voor ons zijn, als wij niet aan de verdediging der stad zouden kunnen deel nemen kapitein, zei Raffles. En ik weet, dat mijn metgezellen er

evenzo over denken als ik.

— Dan is ons laatste woord in deze zaak gesproken, mylord! riep Burner uit, terwijl hij de hand der drie mannen drukte. Ik reken dan op u. Met uw goedvinden zullen wij nu onze stellingen gaan betrekken, want het kan nu niet meer zo lang duren of de bandieten zijn hier.

Raffles, Brand en Henderson schouderden hun geweren en volgden de kapitein, die hen voorging, naar het kleine marktplein, waaraan het schoolgebouw gelegen was.

Daar stonden reeds een twaalfstal mannen te wachten, waaronder ook Jim Hooper.

— Waarheen brengt gij ons, als ik vragen mag, kapitein? vroeg Raffles.

— Wij betrekken een post, een weinig ten noorden van het punt, waar wij de komst der bandieten verwachten. Zijn zij eenmaal in de stad, dan volgen wij hen en trachten hen in te sluiten. Zeer waarschijnlijk zullen de bandieten zich dadelijk richten naar de hoofdstraat waar de meeste winkels zijn en ook de meergegoeden wonen. Daar zijn dertig man verdekt opgesteld, die op het eerste sein te voorschijn zullen komen.

— Maar hoe zult gij weten, dat

de bandieten de stad zijn binnenge-rukt?

— Onze uitkijkpost ligt heel wat hoger dan de weg, waarlangs de rovers moeten naderen en wij zullen hen onvermijdelijk zien.

— Maar zullen de bandieten geen verkenners uitzenden, om zich te vergewissen dat alles veilig is? ging Raffles voort.

— Die kans bestaat zeer zeker, maar wij zullen ons goed verschuilen, de verkenners kalm laten voorbijgaan en ons dan van hen meester maken, voor zij alarm hebben kunnen maken.

— Dan heb ik niets meer te vragen, kapitein, en wij volgen u.

Kapitein Burner gaf een paar korte bevelen, de soldaten maakten rechtsomkeert en marcheerden weg, terwijl de drie Engelsers de achterhoede vormden.

Het gevolg der waarschuwing aan de burgerij was duidelijk zichtbaar want een aantal mannen, goed gewapend, bevond zich op straat.

De vensters waren donker, want de vrouwelijke bewoners hadden zich in de kelders verborgen.

Zwijgend, trok de kleine troep verder.

In de hoofdstraat stonden de huizen naast elkander, in de buitenwijken daarentegen stonden zij vaak uiteen.

Na ongeveer een half uur marcheren had het peloton de grens van de stad bereikt, met kapitein Burner aan het hoofd en trokken verder naar de top van een heuvel, vanwaar men de gehele stad kon overzien en tevens een groot gedeelte van de weg, die in de richting van de grens liep.

De maan was opgekomen en dat was in het voordeel van de verdedigers.

De weg tekende zich nu af als een grijs lint, waarop de gedaanten van de rovers zeker duidelijk zouden uitkomen.

De soldaten kregen bevel dekking te zoeken in het hoge gras en zich

niet te bewegen voor hiertoe bevel werd gegeven.

Natuurlijk gold dit ook voor de drie Engelsers en aldra was er van de gehele afdeling niets meer te zien.

Een uur verliep in de diepste stilte, maar toen ving het geoeffende oor van kapitein Burner in de verte de klank van hoefslagen op. De rovers naderden.

Hij kon zich hierin niet vergissen.

— Ik hoor hen naderen, zei hij op fluisterende toon tot Raffles, die dicht naast hem in het hoge prairiegras lag. Binnen een kwartier kunnen zij hier zijn.

Die berekening bleek juist, want vijftien minuten later ontdekte het scherpe oog van Henderson, die een weinig verder in hinderlaag lag, een paar gedaanten op de weg die behoedzaam naderden.

Het waren twee ruiters.

Op ongeveer honderd meter afstand van de heuvel stegen zij van hun paarden en bonden de dieren aan een boom naast de weg.

Toen vervolgden zij te voet hun weg en slopen bijna onhoorbaar naderbij.

De mannen boven op de heuvel hielden hun adem in, want de twee bandieten kwamen juist in hun richting.

Over enkele minuten zouden zij de top van de heuvel bereikt hebben.

Nu en dan stonden de beide verkenners stil om te luisteren.

Toen de verkenners halverwege de heuvel waren sprong ineens een gedaante overeind.

Het was Henderson, die het meest vooraan had gelegen.

Vóór de twee mannen geluid hadden kunnen geven, had hij hen bij de keel gegrepen en met zijn reusachtige kracht tegen de grond gedrukt.

De rovers, volkomen verrast, trachtten zich te bevrijden en tastten naar hun gordel, maar de greep

van Henderson verzachtte geen moment, en de twee mannen snakten naar adem, spartelend onder de meedogenloze vuisten van de reus.

Alles was zó snel en geruisloos gegaan, dat kapitein Burner niet eens had gezien wat er eigenlijk aan de hand was.

Maar Raffles en Brand hadden elke beweging gevolgd en kwamen Henderson te hulp, waardoor nu ook de soldaten van het peloton merkten wat er gaande was.

In een oogwenk waren de twee bandieten stevig gebonden en gekneveld, zodat zij geen geluid konden geven.

De twee gevangenen werden in verzekerde bewaring gebracht en naar de stad gevoerd, waarna de soldaten zich opnieuw in hinderlaag legden.

De vraag rees echter of de overige bandieten zouden wachten tot de voorposten teruggekeerd zouden zijn om te melden dat alles veilig was; als zij vruchteloos wachtten, zou wellicht het plan van kapitein Burner in duigen vallen.

Gelukkig echter bleek de afspraak anders te zijn, want er was nog geen half uur verlopen toen in de verte wederom hoefgetrappel werd vernomen.

De ruiters naderden steeds meer en meer en werden nu zichtbaar bij een kromming van de weg, dicht bij de plek waar de twee paarden van de voorposten waren vastgebonden.

Hier stegen alle bandieten af en nu bleek dat zich onderweg nog een aantal bij hen gevoegd moest hebben; ruw geschat waren er zeker honderd veertig man.

De paarden werden vastgebonden aan de bomen in de berm van de weg, en vier man bleven achter om hen te bewaken.

De overigen kwamen tirailleursgewijze aansluipen en volgden de straatweg, die langs de voet van de heuvel, op welks top de soldaten zich bevonden, naar de stad liep.

Veel besef van krijgskunde hadden de rovers niet, want zij dachten er blijkbaar niet aan die heuvel af te zoeken en niet zodra was de laatste man uit het gezicht of de soldaten volgden hen, eveneens in verspreide gevechtsorde.

Zij drongen zich zo dicht mogelijk tegen de huizen, gereed om op het eerste sein vuur te geven.

Het duurde niet lang of de bandieten hadden zich in de stad verspreid.

Het gros begaf zich echter naar de hoofdstraat, die op het marktplein uitliep, maar nauwelijks waren zij halverwege of er kraakte een salvo, afkomstig van een tiental soldaten, die zich juist in de as van de straat hadden geposteed in een vleugel van het stadhuis, op de tweede verdieping, vanwaar zij de hoofdstraat in haar gehele lengte konden bestrijken.

Een stuk of vijf bandieten stortten dood of zwaar gewond ter aarde en de overigen snelden onder grote verwarring weg.

Zij drukten zich zo dicht mogelijk tegen de huizen en zochten de schaduwkant van de straat op.

Daar zij echter niet wisten, waar de schoten vandaan kwamen, vuurden zij in het wilde weg, zonder iemand te treffen.

Weer kraakten er schoten en opnieuw werden een stuk of zes aanvallers buiten gevecht gesteld.

Maar nu hadden zij de vuurstralen gezien en ontdekt waar hun tegenstanders zich ophielden.

Nu zij zich ontdekt zagen, hieven zij een waar kriegsgehuil aan en stormden voorwaarts naar het gemeentegebouw.

Maar nu werden zij ook in de rug bestookt door de troep van kapitein Burner, die hen op de voet gevolgd was.

De hoofdstraat was tamelijk lang en vóór de rovers deze ten einde waren moesten nog een tiental in het stof bijten.

De Mexicanen, die zich in de

hoofdstraat bevonden, waren ongeveer ten getale van negentig man en hun overmacht was dus nog zeer groot, ofschoon er reeds een dozijn lichamen levenloos op de straatstenen lagen uitgestrekt, terwijl er bovendien nog enige gewond waren.

De anderen echter renden de straat ten einde en kwamen aldus op het marktplein.

De soldaten in het gemeentehuis vuurden op de troep en legden opnieuw enige Mexicanen neer. Dezen begonnen in te zien, dat zij gaandeweg tot de laatste man zouden worden neergemaaid en daarom verspreidden zij zich zoveel mogelijk en zochten de donkerste plekken op, om vandaar op de ramen van het Gemeentehuis een goed onderhouden vuur af te geven.

Een tijd lang hoorde men niets dan het geknal der gewerschoten, nu eens afzonderlijk, dan weer snel achtereen.

De afdeling van kapitein Burner was intussen door gemarcheerd en had gaandeweg alle winkelportieken zorgvuldig onderzocht.

Verderop stonden de huizen meer verspreid, en de aanvallers zouden zich hier vrij gemakkelijk hebben kunnen verschuilen, onder de grote luifels of in de kleine schuren, die bij de winkels behoorden.

Alles werd dus zorgvuldig onderzocht en zo duurde het enige tijd voor de soldaten op hun beurt het marktplein bereikt hadden.

Het vuurgevecht duurde daar zonder veel resultaat, want van de Mexicanen viel niet veel meer te bespeuren. Zij hadden zich blijkbaar goed verscholen.

Bovendien hadden enige het hazenpad gekozen en het marktplein langs een der kleinere zijstraten verlaten.

Het zou hun echter moeilijk vallen Laredo te verlaten, want kapitein Burner had zijn maatregelen goed genomen, en aan alle knooppunten soldaten geposteerd, meestal

op de zolderverdieping van een der laatste huizen, waarvan de bewoners eveneens gewapend waren en niets liever zouden willen dan aan de strijd tegen de vijand deel te nemen.

Maar eensklaps, als op een afgesproken teken, stormden de Mexicanen op het gemeentehuis af, en begonnen met hun geweerkolven op het paneel van de buitendeur te beuken, terwijl een stuk of tien hunner waren achtergebleven om de soldaten daarboven te beletten op de bandieten voor de deur te vuren.

De toestand werd nu vrij hachelijk, want de deur zou het zeker niet lang kunnen uithouden onder de woedende kolfslagen, terwijl elke soldaat die zich aan het raam vertoonde een mikpunt vormde.

Reeds waren er twee dezer dapperen getroffen en de deur stond op het punt te bezwijken.

Kapitein Burner had zelf de manoeuvre waargenomen van uit zijn schuilplaats achter de houten trap van een winkelhuis, die rechtstreeks naar de eerste verdieping voerde, en van waar hij, met Raffles aan zijn zijde, telkens vuurde zodra hij slechts een Mexicaan gewaar werd.

Hij beschikte echter zelf nog slechts over zeven gevechtswaardige manschappen, daar de overigen min of meer ernstig gewond waren, benevens de drie Engelsen, die zelfs nog geen schram hadden gekregen.

— Wat dunkt u, mylord? vroeg hij op ongeruste toon, zouden wij het wagen, ons te verzamelen en die bende voor het gemeentehuis in de rug aan te vallen?

— Het is een gewaagde onderneming, kapitein, want zij zijn met nog minstens zestig man, en nu zij hun toeleg toch doorzien weten, zullen zij er zeker alles op zetten om de overwinning te behalen, met alle gevolgen daarvan.

— Maar ik kan hen toch niet rustig laten begaan, hernam de kapitein. Als zij eenmaal binnen zijn

zullen onze soldaten het onmogelijk lang kunnen uithouden en dan kunnen de schurken op hun beurt de hoofdstraat bestrijken. Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat de kleine bezetting van het gemeentehuis tot de laatste man zou worden afgemaakt, want die bloedhonden kennen geen genade.

— Dan moet het tot iedere prijs belet worden, dat zij daar binnendringen, zei Raffles vastberaden. Kan men het gemeentehuis bereiken, ook zonder het plein over te steken? vroeg Raffles.

— O, jawel, zeer gemakkelijk, antwoordde kapitein Burner, men hoeft slechts gindse zijstraat in te slaan, die in een bocht om het plein heenloopt, en juist achter het gemeentehuis uitkomt.

— Maar het gemeentehuis staat op een hoek; de bandieten kunnen het dus gedeeltelijk omsingelen.

— Ongetwijfeld, en daarin ligt juist het gevaar.

— Het enige wat er op zit, is mijn twee metgezellen er heen te sturen. De een vertegenwoordigt het verstand, de tweede de lichaamskracht die vereist wordt. Gij hebt u er reeds van kunnen overtuigen dat mijn chauffeur beschikt over een meer dan gewone spierkracht.

— Maar denkt gij, dat twee man voldoende zijn om die bende het hoofd te bieden?

— Alléén natuurlijk niet, maar vergeet niet, dat er nog een aantal uwer manschappen in het gebouw zijn.

— Doe dan wat gij het beste acht, mylord. Ik durf mijn zeven mannen er werkelijk niet aan wagen en kan niet anders doen dan de bandieten van hier onder vuur te houden. Wij mogen ons niet te veel blootgeven, want er zwerven bovendien nog afzonderlijke troepen bandieten door de stad.

Raffles knikte zwijgend met het hoofd, stak twee vingers in zijn mond en floot op een bijzondere wijze.

Onmiddellijk maakten zich op enige afstand een paar gedaanten los uit de schaduw, die snel naderbij kwamen.

Het waren Henderson en Brand die aan de overzijde van de straat dekking hadden gezocht en vandaar deelnamen aan het gevecht. Zij moesten echter overal op verdacht zijn, want een stuk of tien bandieten op het marktplein die de manoeuvre van hun makkers moesten beschermen hadden op hun beurt dekking gezocht achter de stenen fontein midden op het plein en vuurden vandaar op de zeven mannen van kapitein Burner, zodra zij maar iets van hen te zien kregen.

HOOFDSTUK VI

DE NEDERLAAG DER ROVERS

Henderson en Brand hadden zich op de grond geworpen zodra zij de overzijde van de straat bereikt hadden, want de bandieten hadden hen reeds gezien, en onmiddellijk kraakten de schoten.

Zij kwamen echter ongedeerd bij het troepje, waarvan kapitein Burner en Raffles deel uitmaakten.

— Luister eens jongens, zei laatstgenoemde, kapitein Burner is tot de slotsom gekomen, dat zijn

manschappen in het gemeentehuis in groot gevaar verkeren, want de deur zal het zeker niet lang meer uithouden, en als de bandieten eenmaal in het gebouw zijn, zullen zij weldra de soldaten hebben overmand, en daardoor hun positie in de stad aanmerkelijk versterkt.

Brand en Henderson knikten zwijgend, want ook zij hadden de ernst van de toestand begrepen.

— Kapitein Burner en ik, aldus ging Raffles voort, zijn dus tot de overtuiging gekomen dat het absoluut noodzakelijk is die mannen hulp te gaan brengen.

— Als het niet zeer gauw gebeurt, voegde de kapitein er aan toe staan wij er zeer slecht voor. Met tachtig tegenstanders hadden wij het misschien kunnen klaarspelen, maar er blijken er nu eens zo veel te zijn. Ik heb reeds een mijner mannen om assistentie naar Fort Thorn laten seinen, maar zelfs een goed bereden troep kan hier onmogelijk binnen zeven of acht uur zijn.

— Zeg slechts wat wij te doen hebben, kapitein, zei Henderson eenvoudig.

— Als gij de eerste zijstraat rechts ingaat, en snel loopt, kunt gij binnen vijf minuten het stadhuis bereikt hebben, aan de achterzijde, wel te verstaan; tracht daar binnen te komen om onze mannen te helpen.

— En als de bandieten de achterzijde van het gemeentehuis reeds bezet hebben, kapitein? vroeg Brand.

Kapitein Burner maakte een gebaar van wanhoop, en wist blijkbaar niet wat hij hierop moest antwoorden.

Maar Raffles nam nu het woord en antwoordde:

— Dan is er nog niet alles verloren, James; als gij beiden bemerkt dat de bandieten te sterk in aantal zijn om het gemeentehuis te kunnen binnendringen, dan moet gij een der bewoners van een huis, dat in dezelfde rij staat van het plan

in kennis stellen en zet uw weg over de daken voort. Waar het op aankomt, James, is dat gij binnen de kortste keren de zolderverdieping van het stadhuis zult hebben bereikt.

— Ik zal er zijn, zei Henderson rustig.

— Gij kunt op ons rekenen, voegde Brand er aan toe.

Het volgende ogenblik waren de beide mannen de zijstraat ingesnel.

Kapitein Burner keek hen een ogenblik na, tot zij om de kromming van de straat verdwenen waren, en wendde zich toen tot Raffles met de opmerking:

— Ik kan niet nalaten u mijn compliment te maken, mylord, over het karakter van uw metgezellen, het zijn mannen in de beste betekenis van het woord.

— Het zijn meer dan metgezellen voor mij, kapitein, het zijn trouwe vrienden; zij zouden voor mij door het vuur gaan, meer en beter kan ik er niet van zeggen.

— Ik hoop vurig, mylord, dat uw twee dappere vrienden hun taak zullen kunnen volbrengen en dat wij de toestand meester kunnen.

— Als het menselijkerwijze gedaan kan worden, dan zullen zij het doen, kapitein. Mijn chauffeur geldt in ieder geval voor tien man.

Brand en Henderson waren intussen de vrij smalle straat, welke zij volgden bijna ten einde en naderden het marktplein.

Hier en daar zagen zij een bewoner, evenals zij gewapend, die voor zijn huis had post gevat, vastbesloten om zijn have en goed tot het uiterste te verdedigen.

Geen enkele bandiet liet zich hier echter zien en na enkele minuten hadden de twee mannen de hoek bereikt van de straat, die achter het raadhuis omliep. Een enkele blik was voor hen voldoende, om hen te doen zien, dat de achterzijde van het raadhuis eveneens werd aangevallen door een stuk of tien Mexicanen die met de kolven hun-

ner geweren op de achterdeur bnsden.

Daar hier evenwel geen dekking voor de aanvallers aanwezig was, boog zich nu en dan een soldaat uit een achtervenster, en vuurde snel zijn revolver af op de troep daar beneden, waarop het meteen weer vari het venster verdween.

Brand bedacht zich geen ogenblik, maar klopte op de deur van het hoekhuis, die gelukkig aanstonds geopend werd, nadat gelijkvloers een hand het gordijn dat voor het raam hing had ter zijde geschoven.

Het bleke gelaat van een bejaard man vertoonde zich in de deuropening, en zei:

— Kom dadelijk binnen. Zijt gij in het nauw gebracht en wilt gij u misschien in de kelder verschuilen?

— Neen, antwoordde Brand, van verschuilen is geen sprake en wij willen niet naar de kelder, maar naar de zolder. Breng ons alstubelief zo spoedig mogelijk naar het dak, wij moeten tot iedere prijs naar het raadhuis dat door de bandieten overweldigd dreigt te worden.

— Wat wilt gij daar zo hoog uitvoeren? vroeg de oude man.

— Over uw dak en dat der omwonenden naar het raadhuis, zei Henderson die begreep, dat de tijd drong.

Zwijgend gehoorzaamde de oude man, die zich van een blaker voorzien had en liet de twee vrienden langs enige trappen naar de zolderverdieping gaan, waar hij hun een luik wees, benevens een ladder, die in een hoek stond.

Henderson zette de ladder tegen het luik, klom naar boven en bevond zich op het volgende ogenblik op het dak, waar Brand hem snel volgde, na de reus beide geweren te hebben toegestoken.

In gebukte houding en zoveel mogelijk het midden van de daken volgend, zetten de twee mannen hun tocht voort.

Er deden zich weinig of geen obstakels voor en in enkele minuten hadden zij de afstand afgelegd, welke hen van het gemeentehuis scheidde.

Hier klonk duidelijk het lawaai van de kolfslagen op de deuren omhoog.

Van de voordeur scheen het hout reeds te splinteren, en het volgende ogenblik zouden de bandieten kunnen binnendringen waarna het lot van de bezetters bezegeld zou zijn.

— Vervloekt, wat moeten wij doen om die bende buiten het gebouw te houden, mijnheer Brand, riep Henderson terwijl hij zich plat op het dak uitstreekte.

Brand keek een ogenblik rond, en vestigde toen zijn blik op de spitse dakgevel die door een ijzeren bout in het dak geklonken, werd vastgehouden.

Het was een stuk metselwerk, aan de voet ongeveer twee meter breed en bijna twee en een halve meter hoog, schuin naar boven toelopend, in de vorm van een ouderwetse trapgevel, en bekroond met een zwaar stuk hardsteen.

Brand wees Henderson op dat stuk steen en zei:

— Wat zou je er van zeggen die topgevel naar beneden te smijten boven op de hoofden van de aanvallers?

Henderson had aanstonds het plan van de jongeman begrepen en was er enthousiast over. Hij zette zijn geweer neer, greep de steunstang dicht bij het einde, waar deze in het dak was bevestigd en begon er uit alle macht aan te rukken.

Het was een vierkante staaf, met drie klinkbouten bevestigd en toch had de reus na enkele rukken, die de aderen op zijn voorhoofd deden zwellen en zijn spieren schenen te doen kraken, losgerukt, waarbij de bouten als lucifers afknaptten.

Henderson schoof zich vooruit en zette zijn geweldige schouders te-

gen de topgevel, die nu niet langer door de ijzeren staaf werd vastgehouden; het gevaarte begon aldra te wankelen, en een ogenblik scheen het alsof het naar de kant van het dak zou overhellen, maar Henderson wierp er zich uit alle macht tegen; de topgevel scheen, als het ware, even te aarzelen, en viel toen met toenemende snelheid omlaag...

Dadelijk kraakten van alle zijden de gewerschoten. Brand en Henderson moesten zich plat op het dak werpen, nu zij niet langer aan het gezicht werden onttrokken door de trapgevel.

Achter de fontein lagen nog acht ongedeerde Mexicanen, want twee waren er gedood door goedgerichte schoten uit het geweer van Raffles.

Aan de voorzijde van het Raadhuis waren nog veertien of vijftien man in staat, een geweer te hantieren, en aan de achterzijde nog een stuk of tien, die eveneens ongedeerd waren gebleven.

In de stad bevonden zich nog een zestig of zeventig bandieten, maar die werden in bedwang gehouden door afdelingen gewapende burgers de bereden politie en de rest van kapitein Burners peloton; men had dus alleen rekening te houden met de twee of drie en dertig bandieten op en in de onmiddellijke nabijheid van het marktplein.

De bandieten voor het raadhuis waren een ogenblik verbijsterd geweest door de onverwachte val van de topgevel en de grote verliezen welke deze veroorzaakt had, maar een razende woede maakte zich van hen meester, toen zij bemerkten dat dit slechts het werk van twee mannen was geweest.

Onmiddellijk snelden enigen hunner weg, ten einde te trachten de omringende daken te bereiken. Brand en Henderson begrepen direct aan welk gevaar zij nu waren blootgesteld, want het zou zeker niet lang duren of een aantal Mexi-

canen zou een huis weten binnen te dringen en zich vandaar over de daken verspreiden.

Zij moesten dus zo spoedig mogelijk binnenshuis zien te komen, voor zij het doelwit werden van de kogels hunner vijanden op het dak, waar zij in het geheel geen dekking hadden, uitgezonderd een paar dunne schoorsteenpijpen.

Langs het dakluik klommen zij naar binnen juist op het ogenblik dat aan de overzijde van de straat een paar Mexicanen op het dak van een ander huis verschenen.

Brand en Henderson werden door de kleine bezetting van het huis met gejuich ontvangen, want deze hadden aanstonds begrepen dat er van boven hulp was komen opdagen toen de trapgevel omlaagstortte.

Van de bezetting waren twee manschappen buiten gevecht gesteld door verwondingen, maar de anderen waren ongedeerd, ofschoon zij wel inzagen dat hun toestand onhoudbaar zou worden als de vijftig aanvallers daar beneden, aanstonds gevolgd door de tien mannen van de fontein, er in geslaagd zouden zijn de voordeur open te breken en binnen te dringen.

Voor die overmacht zouden zij natuurlijk zijn bezwaken.

Maar nog kon het gevaar niet als geweken worden beschouwd, want de bandieten kwamen opnieuw opzetten en de achterdeur dreunde onder de slagen der geweerkolven.

— Ik geloof niet dat wij verstandig doen als wij in deze kleine kamer bijeen blijven, zei Brand. Deze stelling was voortreffelijk, zolang gij van hier de bandieten in de hoofdstraat onder vuur kon nemen, maar nu zij zo dicht genaderd zijn kunt ge niet veel meer uitrichten. Ik stel daarom voor, naar beneden te gaan en van daar de bandieten te bestoken.

De sergeant, die de kleine troep in het raadhuis aanvoerde, was het hier aanstonds mee eens en ver-

klaarde, dit reeds vroeger te hebben willen doen, als hij hiervan niet ware teruggehouden door de overmacht der rovers.

Maar nu een groot gedeelte der aanvallers in het stof had gebeten en de soldaten zelf versterking hadden gekregen, was het zeker beter het gemeentehuis gelijkvloers te verdedigen.

Aanstands gingen de verdedigers de trappen af en stelden zich in de benedengang verdekt op.

De ene helft zocht dekking bij de achterdeur, de andere, onder aanvoering van Charles Brand, vatte post in een der gelijkvloers gelegen kamers en begonnen onmiddellijk te vuren door de vensters.

Dit geschiedde zo onverwachts, dat bij het eerste salvo der vijf soldaten vier bandieten werden geveld, terwijl Brand een vijfde voor zijn rekening nam.

Kreten van woede stegen onder de aanvallers op en zij hernieuwden hun pogingen de deur te forceren, waarvan het paneel reeds bijna geheel was vernield.

Aan de achterzijde van het gebouw had de sergeant een paar man in een insteekkamertje geposteerd, hetwelk met een enkel raam uitzag op de straat, die achter het raadhuis liep, vanwaar zij hun schoten richtten op de bandieten, die hen niet dadelijk hadden gezien, hetgeen hun eveneens een paar man kostte.

De overigen wierpen zich met verdubbelde woede op de deur, die in haar voegen begon te kraken, en zeker niet lang meer weerstand zou kunnen bieden.

De sergeant schoot door het slot, waarbij hij van zijn grote revolver gebruik maakte, waardoor hij twee andere rovers verwondde.

Maar ook een der soldaten werd gewond, door een op goed geluk door het slot van de deur afgeschoten kogel.

Een tweede werd aan een arm gewond zodat hij met een arm de

strijd moest voortzetten, hetgeen hem aldra onmogelijk werd door ernstig bloedverlies.

Toen fluisterde Henderson de sergeant toe:

— Luister eens, kameraad. Ik heb een goed idee. Wat denk je er van, als wij eens een uitval waagden? Wanneer wij de zes, die hier nog buiten staan, onschadelijk kunnen maken, kunnen wij onze kameraden voor aan het gebouw te hulp komen.

— Zou een uitval kunnen slagen met slechts vier man tegen zes?

— O, dat is meer dan voldoende, zei Henderson lachend. Als ik mijn vuisten ga gebruiken doe ik er evenveel mee als drie anderen.

— Nu, dan moet het gewaagd worden, meende de sergeant. Het is de beste weg, want als deze deur bezwijkt ziet het er lelijk uit.

De twee soldaten die nog geen enkel letsel hadden opgelopen werden met enkele woorden op de hoogte gebracht.

— Nu goed opletten! riep Henderson. Ik gebruik mijn geweer als knots en dan zullen jullie eens wat zien. Zodra ik de deur openruk stormen jullie naar buiten en als wij er in geslaagd zijn hen te verrassen trekken wij ons weer binnenshuis terug. Opgepast!

De reus nam zijn geweer bij de loop, greep de kruk van de deur, en rukte deze eensklaps open.

Een der rovers, die juist met zijn volle gewicht tegen de deur drukte, tuimelde naar binnen en kreeg op hetzelfde ogenblik een revolverkogel door het hoofd.

Henderson sprong over het gevallen lichaam heen en was het volgende ogenblik tussen de bandieten.

Hij zwaaide zijn geweer als een knots in het rond en trof binnen enkele tellen twee rovers tegen het hoofd, die bewusteloos ter aarde stortten.

Binnen een minuut waren er dus reeds drie man buiten gevecht gesteld.

De sergeant legde een vierde neer en de twee overigen sloegen op de vlucht.

Henderson draaide nu zijn geweer om en schoot een der vluchtenden neer, voor deze de hoek van de straat bereikt had.

De zesde man struikelde over een der brokstukken van de neergestorte topgevel en voor hij had kunnen opstaan, had de kogel uit de revolver van een der soldaten hem geveld.

De uitval was dus met schitterend succes bekroond, want de soldaten hadden geen verliezen geleden, zo onverhoeds waren zij opgetreden.

Dadelijk trokken de mannen zich in het huis terug, sloten de deur en versterkten het half versplinterde paneel met een luik en renden naar de voorzijde, waar nog steeds verbitterd gestreden werd.

Van de rovers waren er nog slechts negen man in staat een wapen te hanteren, maar voor de bezetting zag het er nog lelijker uit, want daarvan bleven er nog maar drie over, Brand er bij inbegrepen.

Henderson en de drie soldaten vormden dus een kostbare aanwinst. Dat was direct merkbaar door de frequentie van het geweervuur en de rovers schenen nu wel in te zien dat het hun niet zou lukken het raadhuis binnen te dringen.

Als op een afgesproken teken trokken zij zich terug naar de fontein in het midden van het plein, maar niet zonder dat bij deze terugtocht nogmaals twee hunner in het stof hadden moeten bijten.

Een luid gejuich ging uit het raadhuis op, in de hoofdstraat dadelijk beantwoord door de soldaten, die daar onder de portieken der winkelhuizen verdekt waren opgesteld.

De retirade der bandieten bezegelde hun noodlot.

De fontein was lang niet breed genoeg om hen allen dekking te verschaffen.

Nog vier man werden neerge-

schoten door de onzichtbaar opgestelde soldaten der grenswacht, en eensklaps, alsof het van te voren afgesproken, sprongen de overgebleven Mexicanen op en renden de zijstraten in, die naar de grens der stad voerden.

Hierop had kapitein Burner gewacht.

Een snerpend fluitsein weerklonk en uit alle hoeken en gaten kwamen de soldaten te voorschijn, die de achtervolging begonnen.

Ook de bezetting van het raadhuis kwam te voorschijn en voegde zich bij de anderen.

Daar men wist waar de paarden der rovers waren vastgebonden haastten de achtervolgers zich daarheen, omdat zij begrepen dat de rovers de dieren nodig hadden om zich door de vlucht te redden.

Maar de mannen die bij de paarden hadden gemaakt waren tot het laatst op hun post gebleven en dus vonden de rovers, die hadden kunnen ontsnappen een troep van een stuk of veertig man althans hun rijdieren terug.

Zij hadden amper de tijd zich in het zadel te werpen en reden spoor-slags weg.

Het zou onbegonnen werk zijn, de bandieten in de vallende duisternis te achtervolgen, daar dezen de sluipwegen door het gebergte beter kenden dan de soldaten en daarom werd het: «Staakt het vuren!» geblazen en kon men zich nu gaan bezighouden met het opmaken van de rekening meer of minder, die zeer in het nadeel van de rovers uitviel.

Van de soldaten waren er acht gedood en twaalf meer of minder ernstig gewond, maar de Mexicanen hadden twee en dertig doden en zeven en twintig gewonden verloren.

Bij het horen van het bekende signaal gingen de deuren der huizen open, eerst voorzichtig en langzaam, maar toen alles veilig bleek, kwamen de burgers te voorschijn.

Toen zij zagen, dat er gewonden te verbinden en te verzorgen waren werden de vrouwen uit de kelders opgecommandeerd, die weldra met emmers en teilen water en verbandmiddelen kwamen aandragen, om de verpleging op zich te nemen;

eerst natuurlijk van de gewonde soldaten en toen die allen verzorgd waren werden ook de gekwetste vijanden onder handen genomen, want als er straffen moesten worden uitgedeeld, dan was dat iets, dat later wel zou worden geregeld.

HOOFDSTUK VII

EEN NIEUW AVONTUUR

Het was diep in de nacht toen Raffles en zijn beide metgezellen eindelijk afscheid namen van kapitein Burner, maar niet, dan nadat zij hem hadden moeten beloven, hem zo spoedig mogelijk nog eens een bezoek te komen brengen.

Jim Hooper, wiens verlof ontijdig was onderbroken, zou hen met het wagentje terugrijden, want hij stond er beslist op, dat de drie mannen in het huis van zijn ouders zouden overnachten.

Raffles gaf hier gaarne gehoor aan, daar hij dan in de nabijheid van zijn vliegmaschine zou zijn en deze de volgende ochtend dadelijk zou kunnen nazien.

En zo kwamen de vier mannen des nachts om bijna vier uur aan de farm van Peter Hooper, waar men vol onrust de terugkomst van de zoon des huizes had afgewacht.

Jim en de drie gasten werden hartelijk begroet en niemand dacht aan slapen alvorens een volledig verhaal was gegeven van de gebeurtenissen welke zich die nacht te Laredo hadden afgespeeld.

Toen zij eindelijk uitgepraat waren, riep Jim lachend uit:

— Dat gespuis zal zich nog wel eens bedenken, alvorens hier terug te komen.

— Dat is te hopen, Jim, zei Raffles, maar reken daar niet te vast

op. Naar wat ik van de Mexicanen gehoord heb en vooral van de misdadige elementen onder hen, zijn zij biezonder haatdragend en wraakzuchtig.

— Ongetwijfeld, mylord, gaf de jongeman toe, maar zij hebben nu een gevoelig lesje gehad en me dunkt dat er geruime tijd over heen zal gaan, alvorens zij weer komen opdagen. En dan zullen zij wel te laat komen, want de gouverneur van Arizona zal niet nalaten, een flinke troepenmacht te Laredo in garnizoen te leggen.

Daar de vier mannen niet weinig vermoeid waren door de nachtelijke strijd begaven zij zich nu weldra te ruste, maar niet dan nadat Raffles zich nogmaals persoonlijk overtuigd had, dat zijn vliegmaschine veilig was opgeborgen.

De volgende ochtend was hij, zoals gewoonlijk, het eerst van allen op, en begaf zich dadelijk naar de loods om zich van de toestand van het toestel grondig op de hoogte te stellen.

Tot zijn vreugde zag hij, dat de kogelgaten in de romp gemakkelijk zouden te dichten zijn, en wat de bewegende delen betreft, deze waren ongeschonden en men zou, als het moest, dadelijk kunnen opstijgen.

Toen hij naar het huis terugkeer-

de, vond hij daar Brand reeds aan tafel, waar een stevig ontbijt hen wachtte.

Toen zij een ogenblik alleen waren, vroeg Brand:

— Wat zijn nu je plannen, Edward? Wij keren nu toch zeker naar Europa terug?

— Er is eigenlijk niets wat ons tegenhoudt, of het moest de wens zijn, ons nog wat meer met de Mexicaanse bandieten te bemoeien.

— Maar zij zijn nu toch verdreven. Wat kunnen wij nog meer verlangen?

— Geld! antwoordde Raffles laconiek.

— Wat zeg je? riep Brand uit. Geld? Hoe kom je daar ineens bij?

— Dat zal ik je zeggen. Ik vernam van kapitein Burner dat de rovers onder bevel staan van een zekere Lopes Silvi, die ook aan de raid van hedennacht moet hebben deelgenomen, en ongedeerd schijnt te zijn ontkomen. De man woont te Janos en houdt daar een soort van café chantant, natuurlijk slechts voor de leuze, ofschoon hij ook daarmee een aardige duit moet verdienen. Welnu, wij gaan eveneens naar die stad en zullen vriend Silvi een bezoek brengen, dat hem zal heugen.

— En denk je, dat dit zo gemakkelijk zal gaan? Hij zal ons dadelijk als Engelsen of Amerikanen herkennen en ons niet zeer vriendelijk ontvangen en zeker niet na het gebeurde van deze nacht, dat hem vijftig man gekost heeft!

— Wij zullen er per auto naar toe gaan, zodat wij in ieder geval spoedig uit de voeten kunnen komen, als het soms mis mocht lopen. Wij geven ons voor liedjeszangers of banjospelers uit en verlangen geen grote gage. Jij hebt het nogal ver gebracht in de kunst van het snaren tokkelen en James heeft een prachtige basstem. Soms kan hij al aardig wijs houden. Als wij maar eerst in huis zijn, dan volgt de rest van zelf.

— Je denkt er optimistisch over, dat moet ik zeggen. Het publiek, dat daar komt, zal wel niet veel zaaks zijn en zeker dadelijk de partij van Silvi kiezen, als wij ontdekt worden.

— Als wij het goed aanleggen, behoeven wij voor een ontdekking niet te vrezen, ten minste niet, voor wij goed en wel weer in de auto zitten.

— Hoe komen wij aan die auto?

— Er zijn er een stuk of drie of vier in Laredo. Wij zullen er wel een van kunnen huren.

— En de vliegmaschine?

— Die blijft natuurlijk hier. Het toestel is volkomen veilig bij de brave lieden, aan wier tafel wij nu zitten.

— Nu, ik zie wel, dat je plan reeds vaststaat, zei Brand. Ik zal er maar verder over zwijgen.

— Een verstandig besluit, beste Charles, hernam Raffles glimlachend. Kom, wij zullen maar dadelijk werk van de zaak maken en een banjo, desnoods twee, wat passende kleren en nog het een en het ander kopen.

— Wanneer kan die Silvi met zijn kornuiten weer te Janos zijn teruggekeerd?

— Die is er niet eerder dan van avond. Hij moet de paarden natuurlijk onderweg wat rust geven.

— En wanneer vertrekken wij?

— Morgenochtend. Wij kunnen er dan in de namiddag zijn en de vent kan dan nog de nodige reclame voor ons optreden maken.

De beide vrienden stonden op en begaven zich weer naar de stad, na Henderson te hebben opgedragen, de vliegmaschine zo ver te repareren als nodig mocht blijken.

Te Laredo had Raffles aldra een bewoner gevonden, die hem voor geld en goede woorden voor enkele dagen zijn auto wilde verhuren, een tamelijk goede wagen, die wel tachtig kilometer per uur kon halen als men er een beetje voorzichtig mee omsprong.

Voor een vreemdeling zou de man het waarschijnlijk niet gedaan hebben, maar toen hij hoorde dat Raffles met zijn vrienden de stad voor een ernstig onheil had bewaard, toonde hij zich aanstonds zeer mee-gaande.

Vervolgens werd een banjo, en ten slotte wat oude kleren gekocht, benevens een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, daar Raffles niet wilde afhangen van de Mexicaanse winkels.

Toen zij op de terugweg waren, vroeg Brand:

— Hoe gaat het eigenlijk aan de grens? Zal men ons daar niet tegenhouden?

— Officieel zal men ons aanhouden, omdat wij geen papieren hebben, maar een grote fooi aan de grenswacht zal wonderen verrichten. Zo veel weet ik nog wel van de Mexicaanse grensbeambten af.

De rest van die dag werd besteed aan de nodige voorbereidselen, onder meer ook aan de repetitie van enige populaire liedjes, waarin Henderson uitblonk, en die door Brand op de banjo zouden worden begeleid.

De drie mannen genoten een voortreffelijke nachtrust en stonden vroeg op, ten einde alles voor de nieuwe onderneming in gereedheid te gaan brengen.

Peter Hooper beloofde, dat hij een oogje zou houden op de vlieg-machine en de zogenaamde toeristen vertrokken, met de belofte dat zij over twee dagen zouden terugkeren om de vlieg-machine te halen.

Na het ontbijt begaven de drie reisgezellen zich op weg.

Verdwalen konden zij niet, want de straatweg liep aan een stuk recht door en voerde over de grens regelrecht naar Janos.

Raffles zat achter het stuurwiel, en Brand en Henderson lazen hun liedjes nog eens door.

Aan de grens ging het precies zoals Raffles had voorspeld.

Zij konden geen papieren tonen, maar zij toonden iets anders, het-

welk door de douanebeambten voor even goede munt werd aangenomen: een paar biljetten van vijftig Mexicaanse dollars.

En zo reden zij Mexico binnen, en kwamen een uur later in een voorstad van Janos aan, een verzameling van een stuk of tien huizen, waaronder een grote hacienda.

Hier stopte Raffles, want hij wilde met de auto niet in de stad verschijnen, waar het zeker te veel opzien zou wekken.

De pachter van de hacienda was wel bereid de auto tot die avond in een schuur onder te brengen, en Raffles zag goed toe waar het voertuig bleef.

De drie mannen hadden ieder hun eigen bundeltje genomen, waarin de kleren zaten, en sloegen nu de weg naar de stad in, welke een half uur gaans verder lag.

Achter een heg trokken ze de schamele kleren over hun eigen goed aan, en trokken verder.

Janos bleek een kleine stad te zijn, onregelmatig gebouwd, met vieze, nauwe, kronkelende straten, waar een groot aantal haveloze kinderen in de goot speelden.

De meeste huizen waren van hout opgetrokken. Dit was ook het geval met het etablissement, dat door Lopes Silvi werd geëxploiteerd en waarheen een klein, smerig jochie hun de weg wees.

Zij traden een tamelijk grote gelagkamer binnen, aan het einde waarvan zich een verhoging bevond, waarop een piano stond, waarvan wel enige snaren kapot waren, maar die in ieder geval nog enig geluid gaf.

Dicht bij de ingang stond een buffet waarop grote flessen en een menigte glazen stonden.

Op dit ogenblik van de dag waren er niet meer dan een stuk of vijf mannen in de gelagkamer, die er niet zeer geruststellend uitzagen, met hun breedgerande hoeden, hun revolvertassen en hun donkere, ge-bruinde gezichten.

Zij namen de vreemdelingen achterdochtig op, en wisselden in hun landstaal enige zacht gefluisterde woorden.

Op dat oogenblik kwam de eigenaar binnen, een breedgeschouderd man met een vuurrood litteken dwars over de wang, en een terugstotend uiterlijk.

Senor Lopes Silvi nam de drie mannen scherp op en vroeg toen nors:

— Wat willen jullie drinken, señores? vroeg Silvi.

— Wij zijn geen k'lanten, señor, antwoordde Raffles in het Spaans. Ten minste nog niet. wij zijn arme variééartisten, maar wij hebben een uitstekend repertoire. Hebt gij soms iets voor ons te doen.

Silvi wierp een blik op de banjo, welke Brand aan een fel gekleurd lint over de rug droeg, en zei:

— Muzikanten, zeker? Laat eens wat horen.

Raffles ging aan de rammelende piano zitten en Henderson hief, door Brand op de banjo begeleid, een liedje aan.

Toen de muziek gepleegd was vroeg Silvi:

— Condities?

— Een dollar per avond en per man, en de vertering en logies vrij.

Silvi dacht even na, en antwoordde toen met een kort hoofdnikje:

— Bueno. Jullie kunt om half acht komen. Ik heb een kamer boven waar jullie kunnen slapen. Als jullie bij het publiek in de smaak vallen kunnen jullie een week blijven.

— Gracias señor! riep Raffles verheugd uit. Gij zult u over ons werk niet te beklagen hebben.

— Dat is te hopen, zei Lopes Silvi droogweg, terwijl hij zich afwendde en een gesprek met de andere mannen begon, zonder verder acht te slaan op zijn nieuwe artiesten.

Raffles en zijn twee metgezellen namen aan een tafeltje plaats, zoch-

ten wat kopergeld bijeen, en bestelden, om in hun rol van arme reizende artiesten te blijven, met zijn drieën een half flesje goedkope landwijn.

Brand haalde een oud houten pijpje te voorschijn en stopte het uit een groeselig zakje met de tabak, die hij onderweg had gekocht.

Hij stak de mixture aan, en twijfelde er aan of het tabak was, want het stonk ten hemel.

Na een half uur stapten zij op, maar Raffles had in die tijd zijn ogen goed de kost gegeven en een studie gemaakt van de inrichting van het huis.

Hij had een deur achter het buffet opgemerkt, waardoor Silvi enkele malen verdween, en waar zich dus blijkbaar een soort huiskamer bevond.

Door de deuropening had Raffles een gedeelte kunnen zien van een ouderwetse, kleine roestige brandkas, en éénmaal had hij het rammelen van sleutels gehoord toen er een kwitantie gepresenteerd werd, welke de eigenaar van de zaak brommend betaalde.

De drie mannen maakten een wandeling door het stadje dat als voorbeeld kon dienen van de kleine plaatsen in deze streek, met de slechts, of in het geheel niet geplaveide straten, zijn voor het merendeel houten huizen, zijn morsige, heel of half naakte kinderen, die in het vuil speelden en de grote hoeveelheid paarden, alle getuigd met het hoge zware Mexicaanse zadel, versierd met zilveren of koperen plaatjes en spijkerkoppen, zijn gemengde bevolking, waaronder de vrouwen, mits zij niet ouder waren dan achttien of twintig jaar, opvielen door hun exotische schoonheid.

Gedurende de wandeling besprak Raffles zijn plannen en tegen zes uur keerden zij naar het terrein hunner aanstaande werkzaamheden terug, om er een eenvoudige maaltijd te gebruiken.

Raffles ontdekte bij deze gelegen-

heid, dat de huiskamer nog een tweede deur had, en bij een rondgang door het huis had hij deze aldra gevonden.

Deze tweede deur kwam op een gang, die eveneens uitliep op de gelagkamer dicht bij de kleine estrade.

Het was nu wel voller dan toen Raffles en zijn metgezellen zich kwamen aanmelden, en blijkbaar had Lopes Silvi door de gehele plaats het bericht laten verspreiden, dat hij nieuwe artiesten geëngageerd had.

Tegen half acht waren alle tafeltjes bezet met een zeer gemengd publiek.

Er zaten namelijk een paar magistraten, in een deftige geklede jas, voorts een stuk of twintig kerels, die er uitzagen alsof zij aan de onderneming van vorige nacht hadden deelgenomen en tenslotte een aantal cowboys, werklieden, leeglopers en enige winkeliers.

Maar zij hadden allen dit met elkander gemeen, dat zij een revolver droegen.

De magistraten hadden het wapen blijkbaar in een schouderholster, terwijl de mannen met het boevenuiterlijk het in een grote, met koperbeslagen revolvertas op de rechterheup droegen.

Om acht uur gaf Lopes Silvi een wenk, dat de voorstelling kon beginnen en nu sprong er een sterk geblankette, zwaarlijvige vrouw op het toneeltje die een diepe buiging maakte en daardoor aantoonde, dat zij uit volle borst zou gaan zingen. Zij kweelde met schelle stem en heupwiegend Franse liedjes, waarbij zij werd begeleid door een oud ventje, die zo bijziends was dat hij met zijn neus op de toetsen lag.

Een daverend applaus weerklonk toen de vrouw eindelijk het toneeltje weer verliet langs het kleine trapje, hetwelk dicht bij de zijdeur uitkwam.

Hierop kwam een negerzanger aan de beurt, die tevens een stepdanser bleek te zijn en het publiek

onthaalde op een aantal negerliedjes, gezongen in een dialect, hetwelk zelfs Raffles en Brand niet verstonden.

En daarop was het de beurt aan de pas geëngageerde artiesten.

Henderson stapte onvervaard het toneeltje op, dat hij met zijn geweldig lichaam bijna geheel scheen te vullen; Brand met zijn banjo gewapend, nam dicht bij hem plaats, en Raffles ging voor de piano zitten.

Henderson had een diepe, omvangrijke basstem waarmee hij de planken van de estrade, waarop hij stond, letterlijk deed rillen.

Maar de pianist scheen eensklaps midden onder een aria door een ongesteldheid te worden overvallen.

Hij stond ten minste op en verdween met versnelde pas door de kleine zijdeur.

Raffles had wel gezien, dat zijn vertrek was opgemerkt, maar niemand scheen er enige aanstoot aan te nemen. Henderson bleef, alleen begeleid door de banjo, zingen, en Silvi bleef kalm bij de tapkast staan en scheen nogal ingenomen te zijn met zijn nieuwe aanwinst.

Raffles liep snel de gang ten einde en trad toen, na zich te hebben vergewist, dat men hem niet volgde, het vertrek binnen, waar de kleine, roestige brandkast stond.

Hij deed de grendel op de deur, sloop toen naar de deur, die achter het buffet uitkwam; bond snel een eind touw aan de deurknop, en bevestigde het andere einde zodanig aan zijn arm, dat het juist strak stond als hij zich voor de brandkast bevond.

Een enkele blik was voldoende om hem te doen zien, dat hij met het oude ding al zeer weinig moeite zou hebben. Maar toch zou het misschien wel een half uur duren en hij bedacht, dat het zeker wel gemakkelijker zou gaan als hij de sleutel had.

Hij dacht even na, maakte het touw weer van zijn arm los, hurkte

dicht naast de deur neer, trok zijn revolver en riep met een hoge falset stem:

— Silvi!

Bijna direct ging de deur open, en de bandiet trad binnen, in de mening dat zijn vrouw hem geroepen had.

Bliksemsnel stak Raffles in gehurkte houding de linkerhand omhoog en trok de revolver van Silvi uit de holster, terwijl hij tegelijkertijd zijn eigen wapen op de borst van de bandiet richtte.

De man was zo volkomen verrast door deze handelwijze, dat hij even onbewegelijk bleef staan.

Raffles stond op, trok hem aan zijn lederen gordel wat verder het vertrek in, en sloot toen snel maar volkomen bedaard de buffetdeur.

Toen zei hij kalm, maar op een toon die niet kon worden misverstaan:

— De sleutels.

Silvi stond paf. Zoiets had hij nog nooit beleefd. Vechten kon hij als de beste, maar hij begreep, dat er met een pistool op zijn borst gericht, aan vechten niet te denken viel. Hij keek Raffles met brandende ogen vol woede en wraakzucht aan, en siste een vloek tussen zijn opeengeklemden tanden.

— Beste vriend, zei Raffles, het duurt me te lang; ik zal je even te hulp komen. Steek je handen omhoog en nu vlug!

De revolverloop raakte de borstkas van de bandiet en zijn handen gingen langzaam de hoogte in.

Raffles liet zijn linkerhand in de broekzak glijden, waar hij de sleutels wist te vinden en haalde ze er uit.

— Ga zitten! beval hij kortaf.

Silvi draaide zich om, alsof hij wilde gehoorzamen; maar ineens liet hij zijn handen zakken en greep de rechterpols van Raffles om hem de revolver te ontwringen.

Maar deze was op zijn hoede en het volgende ogenblik rolde Silvi in een hoek, geveld door een kaak-

slag van Raffles' linkervuist.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, en bewees, dat men hem niet voor niets de gentleman-inbreker noemde; hij opende snel de brandkast, haalde er vlug de rollen goudgeld en de stapels bankpapier uit, welke hij er zag liggen, stak een houten doosje bij zich, dat bij het schudden een klank gaf, alsof er zich keisteentjes, of diamanten in bevonden, wierp nog een blik op Silvi, die langzaam zijn bewustzijn scheen te herkrijgen en verliet toen haastig het vertrek, waarvan hij de deur van buiten sloot en de sleutel in zijn zak stak.

Hij snelde de gang door, en liet vlak voor de deur het eigenaardige fluitsein horen, waardoor zijn metgezellen werden gewaarschuwd.

Henderson was midden in een smachtende serenade aan een edele burchvrouw, die door een snode schurk in de toren van zijn kasteel was opgesloten, maar het publiek kreeg nimmer te horen hoe het met deze beklagenswaardige dame afliep, want Henderson hield midden in op en stapte kalm van het toneeltje, om door Brand gevolgd door de zijdeur te verdwijnen.

Er werd door de drie mannen geen woord gesproken, want zij begrepen, dat er geen vijf minuten zouden verlopen voor de roof zou worden ontdekt.

Zij snelden dus de gang door, openden een deur en stonden in de buitenlucht.

Zij renden om het huis heen en bereikten het voorplein, waar een aantal paarden bijeen stonden, toebehorende aan Mexicanen die van buiten waren gekomen, gezadeld en getoomd, en bewaakt door een staljongen, een vent met een niet zeer vertrouwen inboezemend uiterlijk.

Henderson gaf de kerel zo'n mep, dat hij zeker in het eerste half uur niet zou weten of hij droomde, of het slachtoffer van een hallucinatie was en daarop sprongen zij in het zadel van drie paarden, welke Raf-

fles en Brand reeds hadden losgemaakt.

Dit alles was zó vlug geschied, dat zij reeds ruim vijf minuten in de richting van de voorstad voortgaloppeerden vóór men in de tingeltangel tot de ontdekking van het geval was gekomen.

En deze vijf minuten waren voldoende. Pas op enige afstand van de hacienda hoorden zij de hoefslagen van snel galopperende paarden achter zich.

Zij sprongen uit het zadel en de paarden draafden dadelijk terug.

De drie mannen renden naar de schuur, openden de deur, stapten

in de auto en deze snelde juist de straatweg op, in de richting van de grens, toen de achtervolgers kwamen aangelopperen.

Dezen losten nog enige schoten op de voor hen rijdende auto, maar zonder dat iets of iemand geraakt werd.

Een half uur later reed de wagen met een vaart van tachtig kilometer over de grens, zonder zich ditmaal te bekommeren om douanen of grenswacht.

En weer een uur later, ongeveer om elf uur in de avond, stegen zij met de vliegmachine op en vlogen de vrijheid tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

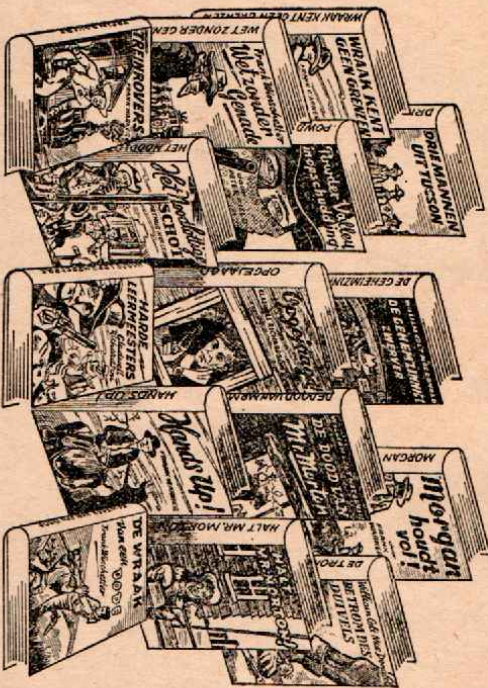
Hoog spel

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. **Treinvroers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlotige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leerncesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrank van een Dode** beide door Frank Warner
6. **Wet zonder Genade** door Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgehaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** door William
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dulvels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

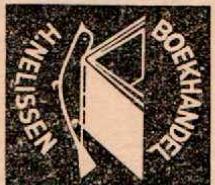
BON

Ondergetekende verzoocht te zenden de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007